

Zomaar een dag

Helga van der Wal

Zomaar een dag

© 2015 Helga van der Wal

foto omslag en foto's in boek: Helga van der Wal

ontwerp omslag: www.studiospectrum.nl – Wim Veelen

redactie en lay-out: www.studiospectrum.nl – Wim Veelen

foto auteur: Ton Dirx

uitgegeven via De Limburger

ISBN 978 94 625 4199 3 | NUR 303

*Voor mijn vader
Mijn eeuwige bron van inspiratie
Leermeester in de humor*

Inhoud

Voorwoord	11
Laat het kind in mij... ..	13
Thuis bij de buis.....	15
Zoenen	17
Mijn rimpel en ik.....	19
Mannen en winkelen.....	21
Goed voorbeeld	23
Zwerfafval.....	25
Poep op de stoep.....	27
Sporten	30
Kookmoeders.....	32
Mobiel maar niet subtiel!	34
Hiep hiep hoera!	36
Over gastvrijheid gesproken	38
Bespel.....	40
Kort lontje	42
Leve de hoed!	44
Geniet van het moment.....	47
Vastentijd.....	50
Aardbeien	52
Eindexamen	54
Ouder worden.....	56
Complimenten	58
Examenfuif	60

De prinses en de twee watjes	62
Vakantie.....	64
Internet.....	66
Een andere wereld	68
Onveilig voelen	72
Een goede indruk.....	74
Lege-nestsyndroom.....	76
Laat me	78
Reality-tv.....	80
Normen en waarden.....	82
Een maatje minder	84
Sigaretje?.....	86
Theater des Levens.....	88
Oranjekoorts.....	90
Scherven brengen geluk?	93
We are the winners!	95
Eerbied?.....	97
De winkel	99
Klapvee	101
Zeurkoning	103
Hangouderen.....	105
Het verhaal van de schoenen.....	107
Geen tijd.....	109
Stille baren	111
Terug naar de natuur	113
Uitstapje	115
De Sint	117
Winterpret.....	119
Geluk.....	121
Kerstgevoel	123
Dierenleed	125
Winter blues	127
Superwoman	129

Op uw gezondheid!	131
Sauna	133
Neuspeuteren.....	135
Badeend.....	138
Zomaar een dag.....	141
Baby	143
Koe in de wei	144
Heimwee	145
Wachten	146
Bang	147
Herfst.....	149
Pesten.....	150
Storm	151
De vlieger	152
Blij!	153
Loslaten (1).....	154
Loslaten (2).....	156
Teun.....	159
Nachtelijke dwalingen.....	162
Eigenzinnige peuter (1)	164
Eigenzinnige peuter (2).....	167
Zakenvrouw.....	170
Mr. X (1)	173
Mr. X (2)	175
Mr. X (3)	177
Kunst... of niet?.....	180
Geen benzine	184
Vlinder	187

Voorwoord

Wanneer ik op een terrasje zit, kan ik echt genieten van de gebeurtenissen om mij heen. Mijn interesse voor mensen is er altijd al geweest. Ik vind het heerlijk om, lekker onderuit gezakt op een terrasstoel, de mens eindeloos te observeren. Mijn nieuwsgierigheid naar hun doen en laten is onuitputtelijk. De wijze waarop mensen met elkaar communiceren... Het kan mij verbazen en ontroeren. Indrukken komen dan ook heel intens bij mij binnen en laten mij niet meer los.

Ik ben een denker. Bij mij ontstond dan ook de behoefte om mijn gedachten en ervaringen op papier te zetten. Gewoon omdat het fijn is om ze nog eens terug te lezen. Later kwam ik in contact met het weekblad *Maas en Mijn*. Voor hen schreef ik een periode de wekelijkse column. Deze columns heb ik opgenomen in dit boek. Er zijn nog nieuwe columns, verhalen en gedichten bijgekomen.

Iedere dag is als een verrassing. Het kind in mij kan daar eindeloos van genieten. En dat mag! Je weet niet wat gaat komen. Een gewone dag kan zomaar heel bijzonder worden. Wanneer je in dit boek leest, flits je van de ene situatie in de andere. Zo gaat het ook in het dagelijks leven. Het zijn veelal afzonderlijke verhalen en kunnen dan ook als zodanig worden gelezen.

De tijd gaat snel. Dagelijks verandert er veel in de wereld. Dit is duidelijk waarneembaar in mijn columns, de columns die ik enkele jaren geleden schreef.

Ik heb besloten het tijdsbeeld te respecteren. Wanneer ik iets zou aanpassen, zou dit van invloed kunnen zijn op de authenticiteit van mijn verhalen. Ik heb de columns dan ook onveranderd opgenomen in dit boek.

Laat het kind in mij...

Haastig stap ik uit de auto en grijp mijn handtas. Nog geen drie seconden later zit ik op de grond en pluk de tasinhoud van de stoep. Bah! Alweer eens mijn tas niet dicht geritst. Dat heb ik weer.

Een snelle blik op mijn horloge leert mij dat ik nog ongeveer vijf minuten heb, wil ik op tijd zijn voor mijn vergadering. Dat ga ik dus nooit halen. De parkeergelegenheid is hier 'geweldig'. Ik probeer wat sneller te lopen, wat niet zo goed lukt op mijn lichtharige tijgerprintpumps. De schoenen zijn schitterend, het hakje te hoog. Het oog was weer eens sneller dan mijn gezonde verstand.

Ontevreden, met een hoofd vol warrige gedachten, vervolg ik mijn weg. Ik bedenk dat ik vergeten ben om de ham-lapjes uit de diepvries te leggen. Dat wordt dus vanavond een snelle hap, samen met mijn trouwe vriendin Lisa, want die ben ik vergeten af te bellen. Weer zo'n enerverende avond met eindeloze verhalen over de niet-romantische capriolen van haar ex-vriendjes. Best leuk, maar niet vanavond!

Ik nader het plantsoen. Gelukkig. Bijna bij de school, waar ik me inmiddels drie minuten geleden diende te melden. Uit mijn ooghoek zie ik een meisje van ongeveer zes jaar op een schommel zitten. De blonde krullenkop staart mij verbaasd aan. Plots duikt het woord 'Krullenwol' op in mijn gedachten. Krullenwol... Zo noemde mijn inmiddels overleden vader mij

vroeger.

Het meisje schommelt zachtjes heen en weer. Grijnzend kijkt zij mij aan. Ik sta stil. Dan stap ik, tot mijn eigen verbetering, met mijn lichtharige tijgerprintpumps onder de arm, op mijn blote voeten over het weldadig koele gras en neem vervolgens plaats op de lege schommel naast Krullenwol. Het meisje kijkt me aan en zet wat harder af met haar voeten. Haar ogen volgen mij, uitdagend. Ik houd me stevig vast en gooi mijn benen in de lucht. Ik kan het! Mijn kleine buurvrouw echter, zet er de vaart in en gaat binnen de kortste keren veel hoger. Wacht, dat laat ik niet op mij zitten. Opgewonden surf ik heen en weer. Luidkeels schal ik het liedje 'Tjoep, zegt de vlieger' mee met Krullenwol. Ik ga hoog!

Een eindeloos, heerlijk gevoel doorstroomt mijn lijf en geest. Ik heb zin om nog harder te zingen. En dat doe ik, onfatsoenlijk hard! Als ik weer met beide benen op de grond sta, strijk ik het meisje door het haar. Vandaag zag ik na heel veel jaren Krullenwol weer terug. En het voelde goed.

Ik ga niet meer naar de vergadering.

Thuis bij de buis

Verveeld zit ik op mijn vertrouwde bank in de huiskamer. Tijdelijke rugklachten hebben me in deze ongewenste situatie gedwongen. Wanneer ik buiten een dame voorbij zie komen, veer ik spontaan (au!) overeind. Een waar hoogtepunt. Geïnteresseerd volg ik de mevrouw wanneer zij leeg glaswerk uit haar tas haalt en in de glasbak kiepert. Ik vind het bijna jammer als het schouwspel ten einde is.

Zuchtend neem ik mijn bewust gekozen 'educatieve' weekblad van tafel en lees voor de vierde keer vandaag een zeer intrigerend artikel. Pittig verhaaltje! Een nogal bekende Nederlander schijnt verwickeld te zijn in een echtscheidingsprocedure en het gaat er nogal stevig aan toe. Tjonge, jonge, daar moet ik het vanavond aan tafel met mijn gezin toch even over hebben.

Een blik op mijn horloge leert mij, dat het absolute hoogtepunt van de dag nadert. Ik nestel me voor de tv, startklaar voor een talkshow van een zeer bekende heer die voor alle problemen in het leven een oplossing heeft. Ik moet eerlijk bekennen dat sommige onderwerpen heel goed uit de verf komen. Nooit geweten. Waar rugklachten al niet goed voor zijn.

Na het programma met rode koontjes te hebben gevolgd, zwaait de deur open en stormt onze jongste dochter binnen, nat van de regen. Bezorgd neem ik haar natte jack over en leg

haar eveneens natte sjaal op de verwarming.

“Kopje thee schat? Oeps, er zit een knoopje los zie ik. Die moet ik er echt even aanzetten. Hoe was het op school? Heb je het appeltje opgegeten?”

“Hou op mam!” klinkt het vertwijfeld uit de mond van mijn kind. “Hang niet zo de huisvrouw uit, want daar word ik doodmoe van!”

De deur slaat dicht en zij verdwijnt naar haar kamer. Iedereen wordt stapel van mij en ik word stapel van alles en iedereen. Help! ik wil zo snel mogelijk weer terug in de mallemolen van het leven!

Zoenen

Even onder ons... Hoe zit het met uw zoengedrag? Gedraagt u zich tijdens een feestje als een enthousiast zoenmens, of behoort u meer tot het integere type dat zich al snel verschuilt achter de grote ficus? Nou, ikzelf behoor meer tot de duikachter-de-plant-groep. Sterker nog, ik vind dat kleffe gedoe nogal vervelend. Ik ervaar het als een regelrechte aanval op mijn privacy, wanneer een tweetal vetgestifte lippen ongevraagd op mijn mond belanden. Stel, ik zou het als een aangename gebeurtenis ervaren, zelfs dan zou het voor mij nog de nodige knelpunten opleveren. Zoen je iemand één keer, twee of drie keer? Begin je links of rechts? Hiervoor zijn helaas geen vaste verkeersregels uitgevonden. Iedereen heeft zo zijn eigen ritueel. Dit levert dan ook vaak bizarre situaties op van hopeloos heen en weer schuddende hoofden.

En wat dacht u van die luchtkussen, gepaard gaand met de welbekende geluidjes ‘mwa, mwa, mwa’? Handjes geheven en verder inhoudsloos? Vroegere zoende je met Nieuwjaar voornamelijk familieleden. Tegenwoordig zoen je alles en iedereen in jouw nabijheid.

Een of andere werkgroep heeft zich eens beziggehouden met het uitvinden en produceren van buttons. Hierop stond ieders wens vermeld, variërend van ‘ik zoen twee keer’ tot ‘ik zoen helemaal niet’.

Eureka! Ik heb me gelijk aangemeld als sympathisant. But-ton op, en eindelijk ontspannen naar de reünie! Let wel, ik ben absoluut geen tegenstander van zoenen, maar voor mij moet een pakkerd wel inhoud hebben.

Ik bezocht ooit een klooster waar zusters in afzondering leven. Nadat ik aangebeld had, werd de deur opengegooid en verscheen een nogal stevig ogende zuster. Voordat ik een woord kon zeggen, greep ze me vast en omhelsde mij stevig. Ze gaf me een aantal dikke zoenen en prevelde zinnen die ik niet verstond. Voor mij maakte het niet uit dat ik het niet verstond, want het voelde goed, zo goed. Deze zoenen waren welgemeend en vooral echt.

En dat bedoel ik nou!

Mijn rimpel en ik

Mijn kreet van afgrijzen moet tot in de verre omtrek te horen zijn geweest. Ik ontdekte het zomaar, op een gewone maandagochtend. Ik liep achteloos voorbij de spiegel in mijn slaapkamer. Zoals gewoonlijk wierp ik een snelle blik op mijn spiegelbeeld. Daar zag ik hem! Een nieuwe, redelijk diepe rimpel boven mijn neus. Net tussen mijn ogen.

Doorademen meid en vooral rustig blijven, was mijn devies. Ik probeerde mijzelf te kalmeren met de opvatting, dat een rimpel op die hoogte een interessante *look* geeft, en dus een fraaie aanvulling vormt op je persoonlijkheid. Mooi niet dus, ik werd hartstikke depri. Goed, ik weet best wel dat ouder worden gepaard gaat met rimpels, maar dat wil nog niet zeggen dat ik er vrolijker van word.

Ik weet ook wel dat iedereen 's ochtends bij het ontwaken last heeft van kreukels in het vel. Die dienen echter binnen het uur weer glad te trekken. Wanneer die deugnieten rond het middaguur nog niet verdwenen zijn, dan wordt het toch echt tijd voor een bezoekje aan de dichtstbijzijnde drogist. En dat was dus bij mij duidelijk het geval!

Na een week lang dagelijks smeren heb ik de handdoek in de ring gegooid en geprobeerd over te gaan tot acceptatie van het onontkoombare.

Deze week bracht ik een bezoek aan een jarige dame die de respectabele leeftijd van 93 jaar had bereikt. Te midden